

नेति सदा मृत्युः सन्निहितोस्तीति सदैव धर्मः कार्य इत्यर्थः ॥ १७ ॥ धर्मेण चित्तशुद्धौ सत्यां योगाभ्यासः कार्य इत्याह यथेति अगोचरेऽपि मार्गे गुरुकृत्युक्त्याऽभ्यासादेव गच्छतीत्यर्थः ॥ १८ ॥ योगाभावेऽनिष्टमाह मरणमिति जन्मनि जन्मनिमित्तं मोक्षधर्मेण मोक्षधर्मान् अजानन् ॥ १९ ॥ ज्ञानमार्गे प्रवृत्तस्य तूभयत्रापि सुखमित्याहार्थेन बुद्धीति विस्तराः वैतानिकान्यग्निहोत्रादीनि संक्षेपास्स्यागादयः परार्थं अनात्मभूतफलार्थं ॥ २० ॥ मृणालेति लुप्तविभक्तिकं विसर्तुः कर्दममिवात्मोपाधिभूतं मनस्यजतीत्यर्थः ॥ २१ ॥ मनःकृतः संसारो मनसैव नश्यतीत्याह मन इति त्मानं आत्मानं संधिरार्षः प्रणयते योगोन्मुखं करोति सयोगी एनं मनोरूपमात्मानमभियुंजति परस्यां काष्ठायां युनक्ति प्रविलापयति युक्तः योगसिद्धः तं परं सर्वोपाधिहीनं आत्मानं ॥ २२ ॥ परार्थे इन्द्रियतृप्त्यर्थे एतदेव स्वकार्यमिति यो मन्यते मूढः स्वकार्यात् योगात् ॥ २३ ॥ योगाच्च युतस्य गतिमाह अध इति स्वर्गे परांगतिं इंद्रलोकं ॥ २४ ॥ योगस्थस्य गतिमाह मृन्मये इति द्रवः द्रवद्रव्यं जलादि नश्यति न क्षीयते न क्षरतीत्यर्थः श्यतीति शोतनूकरणे इत्यस्य रूपं शरीरं

न धर्मकालः पुरुषस्य निश्चितो न चापि मृत्युः पुरुषं प्रतीक्षते ॥ सदा हि धर्मस्य क्रियैव शोभनायदानरो मृत्युमुखे भिवर्तते ॥ १७ ॥ यथांधः स्वगृहे युक्तो ह्यभ्यासादेव गच्छति ॥ तथा युक्तेन मनसा प्राज्ञो गच्छति तांगतिं ॥ १८ ॥ मरणं जन्मनि प्रोक्तं जन्मवैमरणाश्रितं ॥ अविद्वान्मोक्षधर्मेण बुद्धो भ्रमति चक्रवत् ॥ १९ ॥ बुद्धिमार्गं प्रयातस्य सुखं त्विह परत्र च ॥ विस्तराः क्लेशसंयुक्ताः संक्षेपास्तु सुखावहाः ॥ परार्थं विस्तराः सर्वेत्यागमात्महितं विदुः ॥ २० ॥ यथा मृणालानुगतमाशुमुंचति कर्दमं ॥ तथात्मा पुरुषस्येह मनसा परिमुच्यते ॥ २१ ॥ मनः प्रणयते त्मानं स एनमभियुंजति ॥ युक्तो यदा स भवति तदा तं पश्यते परं ॥ २२ ॥ परार्थं वर्तमानस्तु स्वकार्यो भिमन्यते ॥ इन्द्रियार्थेषु संयुक्तः स्वकार्यात् परिमुच्यते ॥ २३ ॥ अधस्तिर्यग्गतिं चैव स्वर्गं चैव परांगतिं ॥ प्राप्नोति सुरुतैरात्मा प्राज्ञस्येहेतरस्य च ॥ २४ ॥ मृन्मये भाजने पक्वे यथा वै नश्यति द्रवः ॥ तथा शरीरं तपसा तप्तं विषयमश्नुते ॥ २५ ॥ विषयानश्नुते यस्तु न स भोक्ष्यत्यसंशयं ॥ यस्तु भोगांस्त्यजेदात्मा स वै भोक्तुं व्यवस्यति ॥ २६ ॥ नीहारेण हि संवीतः शिशोः परायणः ॥ जात्यंध इव पंथानमावृतात्मानबुध्यते ॥ २७ ॥

बुद्धिर्लिंगं वा तप्तं आलोचितं विषयं ब्रह्मलोकांतं अश्नुते व्याप्नोति न तु त्यजतीत्यर्थः ॥ २५ ॥ शरीरपदेन लिङ्गस्यैव भोक्तृत्वं सूचितं तद्वाच्ये विषयानिति यो विषयान् अश्नुते आलोक इव व्याप्नोति प्रकाशयति साक्षी नासौ भोक्तेत्यर्थः यस्तु आत्मा बुद्धिप्रधानश्चिदाभासो जीवो भोक्ता भोगांस्त्यजेद्वैराग्यावेशात् स एव भोक्तुं व्यवस्यति अध्यवसायं करोति तथा च श्रुतिर्द्विविधमात्मानं दर्शयति द्वासु पर्णासयुजा सखाया समानं वक्षं परिषस्वजाते तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीतीति भोक्तुं विनश्यतीति पाठे भोगार्थं जन्मांतरलाभायैव प्रियत इत्यर्थः ॥ २६ ॥ नन्वभोक्तात्मा कुतो नोपलभ्यत इत्यत आह नीहारेणेति आवृतात्मा जीवः न बुध्यते अनावृतं स्वस्वरूपमित्यर्थः तथा च श्रुतिरभोक्तारमीशमावृतं दर्शयति न तं विदाथ य इमाज जानान्यद्युष्माकमंतरं बभूव नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासु तृप उक्थशासश्चरंतीति ॥ २७ ॥